

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 26 No 5

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 292

Ἰούνιος - June 2004

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Β'

« Ἴρα τίς ἐστι βασιλεύς ἢ στρατιώτης,
ἢ πλούσιος ἢ πέννης,
ἢ δίκαιος ἢ ἁμαρτωλός;»

(Ἀκολουθία τῆς Κηδείας)

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Μετά τήν Γαλλική Ἐπανάσταση (1789), πού θεωρήθηκε τό πιό διακριτό ὄροσημο στήν Παγκόσμια Ἱστορία, γιά ἐκδημοκρατισμό τῆς ζωῆς καί δικαιότερες συνθήκες στήν ἐν κοινωνία συμβίωση τῶν ἀνθρώπων, πολλοί εἶχαν πιστέψει ὅτι τά συνθήματα πού κατά κόρον εἶχαν χρησιμοποιηθεῖ καί ἐπικρατήσῃ («ἐλευθερία»-«ἰσότητα»-«ἀδελφωσύνη») θά λειτουργοῦσαν σχεδόν ἀπό μόνα των, εἰς τό νά ἐκλείψῃ ἡ «θεσμοθετημένη» ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπό ἄνθρωπο.

Πολύ γρήγορα ὅμως οἱ σοβαρότεροι μελετητές τῶν κοινωνικοπολιτικῶν καί οικονομικῶν ἐξελίξεων πού ἀκολούθησαν –ὄχι μονάχα στήν ἐπί αἰῶνας «ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσαν» Εὐρώπη, ἀλλά καί σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο τοῦ 18^{ου}, τοῦ 19^{ου} καί τοῦ 20^{ου} αἰῶνα– ἐπέισθησαν ἀκραδάντως ὅτι οἱ ἀνθρώπινες κοινωνίες τελικά δέν ἀλλάζουν μέ βίαιες, καί μάλιστα μαζικές, ἐνέργειες (ἐπαναστάσεις). Μονάχα μέ τήν ἐπίπονη, συνεχή καί ἀθόρυβη προσπάθεια «διαφωτισμοῦ» καί «καλλιέργειας» τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀτόμου, θά μπορούσε νά περιμένῃ κανεῖς τήν πραγματοποίηση ἑνός τέτοιου χιμαιρικοῦ ὄνειρου. Δέν ἦταν δηλαδή ἀρκετό, τό νά ἐκλείψῃ ἀπλῶς πάνω ἀπό τό πλῆθος ἡ σκιά καί ὁ τρόμος τοῦ Μονάρχη (τοῦ Φεουδάρχη ἢ τοῦ Βασιλιά), ἀφοῦ τήν θέση του, ὅπως ἀποδείχθηκε, εὐκόλα μπορούν νά πάρουν πολλοί περισσότεροι τοῦ ἑνός, ἀσκώντας μάλιστα τήν ἐξουσία μέ τήν ἴδια, ἂν μή καί μέ μεγαλύτερη, σκληρότητα καί βαρβαρότητα. Ἴρα, σωστή παιδεία ἀφ' ἑνός, καί ἠθική ἀνάπτυξη ἀφ' ἑτέρου, θά ἔπρεπε νά θεωρηθοῦν τά μόνα ἐχέγγυα σέ κάθε ἠθικό ἄθλημα, μετά τήν «προπατορική πτώση».

Γιατί τό ζητούμενο δέν μπορούσε νά εἶναι ἄλλο,

THE ABOLITION OF CLASS

Part 2

“Now which one was the king, and which the common
soldier? Which the rich man and which the poor?
Which the righteous or the sinner?”

(From the Funeral Service)

By Archbishop Stylianos of Australia

After the **French Revolution** (1789) that was considered to be the most distinctive landmark in world history for the democratisation of life and fairer conditions in the co-existence of human persons in society, many had believed that the slogans which had been used excessively and had prevailed (**freedom – equality – fraternity**) would have functioned virtually on their own, so as to eclipse the ‘institutionalised’ exploitation of one human person by another.

Very quickly however the more serious researchers of the socio-political and economic developments which followed –not only in Europe which for centuries now “has fallen into many sins”, but also in the entire world of the 18th, 19th and 20th centuries– were unshakeably persuaded that human societies ultimately do not change by force, and indeed with mass actions (revolutions). It is only with persistence, continual and quiet effort for ‘**enlightenment**’ and ‘**cultivation**’ of the conscience of the individual that one can await the realisation of such a utopian dream. In other words it was not sufficient for the shadow and fear of the Monarch (Feudal Lord or King) to be eclipsed by the crowds, since it has been shown that his position can easily be taken by many more than just the one, indeed exercising the power with the same, if not greater, harshness and barbarity. Therefore, proper **education** and **moral development** would have to be considered the only guarantee in every moral contest after the ‘ancestral fall’.

The reason for this is that the postulate could not

παρά ή **ἀξιοματική** ἀποκατάσταση τῆς ἀπαραβίαστης **ιερότητας** τοῦ προσώπου, γιά ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος.

Μιά τέτοια ὅμως σχεδόν ὑπεράνθρωπη **κατάκτηση** ἀσφαλῶς δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τήν χρήση τυφλοῦ «ὀδοστρωτήρα», ἀλλά μόνο μέ τήν ἀφύπνιση καί δραστηριοποίηση τῶν ἠθικῶν δυνάμεων τῆς συνειδήσεως.

Ἄνᾱγκη λοιπόν νά γίνει προσφυγή ἐκ νέου στίς ἀκατάλυτες πηγές **θρησκείας** καί **ἠθικῆς**, δηλαδή ὀπωσδήποτε σέ μία «ἄνωθεν αὐθεντία», πού δέν θά ἐπέτρεπε πιά τήν βέβηλη δημιουργία «κυρίων» καί «δούλων», ἀλλά θά ὑπενθύμιζε ἐν ὀνόματι τοῦ «ὑπερπέραν» τά «ἐκ φύσεως» ἴσα «δικαιώματα» τῶν ἀνθρώπων, πού συγχρόνως εἶναι γιά τόν καθένα ἱερά «καθήκοντα».

Θά πρέπει ὅμως νά γίνει σαφές ὅτι ἂν τά «ἐκ φύσεως» δικαιώματα καί καθήκοντα δέν «ἐξαγιάζονται» μαγικῶς ἀπό τήν «ἄνωθεν πνοή» πού ἤδη ἐχαρακτηρίσαμε γενικῶς ὡς «ὑπερπέραν» (δηλαδή «θεῖο παράγοντα»), τότε χρειάζεται προσοχή μή πέσουμε εἰς τόν φαῦλο κύκλο τοῦ λεγομένου «Φυσικοῦ Δικαίου» μέ τό ὅποιο μποροῦν νά «καλυφθοῦν» ὅλες σχεδόν οἱ ἐκτροπές τῆς «πεπτωκυῖας φύσεως».

Στό πνεῦμα ἀκριβῶς αὐτῶν τῶν «λανθανόντων» συσχετισμῶν θά πρέπει νά ἐλέχθη γιά τήν Γαλλική Ἐπανάσταση, ἐκ τῶν ὑστέρων καί κατά τρόπο περίπου «Σιβυλλικό» ὅτι, ὅταν οἱ ἐπαναστατημένες μάζες τοῦ λαοῦ «ἐσκότωναν τόν βασιλιά, ἴσως τήν ἴδια ὥρα σκότωναν τόν ἴδιο τόν Θεό»! Ὅμως ἄς θέσουμε τό ὅλο πρόβλημα πῶς συγκεκριμένα:

Ὅταν ἡ «ἐξουσία» ἀσκεῖται πάνω στά πλήθη τῶν ἀνθρώπων ὡς «ἠθική» αὐθεντία, χωρίς νά βασιζέται σέ ἐλεγχόμενα ἢ προφανῆ ἠθικά «κριτήρια», τότε δέν γίνεται πιστευτή. Καί δέν γίνεται πιστευτή καί ἀποτελεσματική, ὄχι μονάχα στά καθαρῶς **κοσμικά** συστήματα διακυβερνήσεως (Βασιλείες, Δημοκρατίες, Δικτατορίες), ἀλλά μήτε μέσα σέ ἀπ' αἰῶνων καθιερωμένες θρησκευτικές δομές (Ἐκκλησίες, Χαλιφάτα, κ.ἄ). Στήν δεύτερη μάλιστα αὐτή περίπτωση, δηλαδή τίς **θρησκευτικές** δομές, ὅταν ὡς πηγή τῆς αὐθεντίας προβάλλεται ἀπό παραδοσιακή γλῶσσα «θεοκρατίας» τό γνωστό εὐρύτερα καί ιδιαίτερα στό Βυζάντιο «ἐλέω Θεοῦ», τότε τό πρᾶγμα φθάνει κάποτε μέχρι τόν **ἐμπαιγμό** καί τήν **βλασφημία**. Γιατί δέν ὑπάρχει ὄντως σκληρότερη καί πῶς ἀποκρουστική μορφή ἐξουσίας, ἀπό ἐκείνη πού ἀσκεῖται ἐν ὀνόματι τοῦ «ἐλέους τοῦ Θεοῦ», χωρίς **ταπείνωση** καί χωρίς **δικαιοσύνη**, δηλαδή τελείως «ἀνελέητα»!

Δέν θά χρειασθεῖ ἐδῶ νά θυμίσουμε τήν Ἀπολυταρχία ὑπό μορφή κατεστημένου κοσμικοῦ Κράτους εἰς τόν **Παπισμό** τῆς Δύσεως (ιδίως στόν

be anything but the **axiomatic** restoration of the inviolate **sacredness** of the human person, for the entire human race.

Yet such an almost superhuman **achievement** cannot be achieved by using a blind 'steam-roller' but only through the awakening and activation of the moral powers of the conscience.

It is necessary therefore to take refuge once again in the indestructible sources of **religion** and **ethics**, that is to say definitely in an 'authority from above' which would no longer allow for the sacrilegious creation of 'lords' and 'slaves', but would instead remind us, in the name of the 'beyond', concerning equal 'rights' by virtue of the nature of humankind, which are at the same time for each person sacred 'duties'.

It must be made clear that if the natural rights and duties are not sanctified from the 'breath from above' which we have already characterized generally as the 'transcendent' (that is 'the divine factor'), then we fall into the vicious circle of the so called 'natural Law' with which nearly all the deviations of 'fallen nature' can be 'covered up'.

Precisely in the spirit of these 'erroneous' correlations will it have to be said of the French Revolution, posthumously and approximately in a 'Sibylline' way, that when the rebellious crowds of people 'were killing the king, perhaps at the same time they killed God Himself'!

However we will posit the entire problem more concretely:

When '**power**' is exercised over the crowds of people as '**ethical**' authority, without it being based on tested or obvious ethical '**criteria**' then it is not credible. And not only is it not credible and effective in clearly **secular** systems of government (Kings, Democracies, Dictatorships) but also in established **religious** institutions, which have been established for centuries (Churches, Caliphates et al.). Indeed in the second case, that is in religious institutions, when the source of this authority uses the traditional language of 'theocracy' and is projected with the widely known but particularly Byzantine phrase, "by the grace of God", then the whole matter reaches the point of **mockery** and **blasphemy**. For truly there is no harsher and more repulsive form of power, than the one which is exercised in the name of "the mercy of God", if it is without **humility** and without **justice**, that is, entirely 'mercilessly'.

Here we will not have to be reminded of the autocracy in Western **Papism** in the form of an established secular state (especially in the Middle

Μεσαίωνα), μήτε και τὰ ἀνάλογα φαινόμενα σέ ἄλλα θρησκευόμενα τῆς Ἰσλαμῆς ἢ Ἑβραϊκῆς Ἀνατολῆς, ἀκόμη και στίς παρυφές τῆς σημερινῆς Εὐρώπης (π.χ. ὁ «Χομεϊνισμός» τῶν ἡμερῶν μας).

Αὐτονόητο εἶναι ὅτι μέ δεδομένα ἐπί αἰῶνες τὰ μνημονευθέντα ἀνελεύθερα σχήματα «Κράτους» ἢ «Ἐκκλησίας» (Ἰμπεριαλισμός, Ὀλοκληρωτισμός, Φασισμός, Ρατσισμός, Καπιταλισμός, Κομμουνισμός, Ἐθνικοσοσιαλισμός, κ.ἄ.), δέν ἦταν δυνατόν παρά νά φυτρώσουν, ὡς προϊόντα πάσης μορφῆς ἀπανθρωπίας, τὰ «ἄνθη τοῦ κακοῦ»(!), πού μέχρι στιγμῆς δηλητηριάζουν τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων και δέν ἐπιτρέπουν νά εὐδοκιμήσει ἡ «ἐπί γῆς εἰρήνη», γιά τήν ὁποία ἐνανθρώπησε ὁ Θεός.

Συμπερασματικά λοιπόν μπορεί νά ἰσχυρισθεῖ κανεῖς ὅτι, ἂν μέσα ἀπό τό χάος τῶν «ταξικῶν» και «ἐθνικιστικῶν» διαπληκτισμῶν και τῆς νεώτερης Ἱστορίας ξεπήδησαν, ὡς ἐκ θαύματος, σποραδικά κάποιες διεθνεῖς φωτεινές «Συνθήκες», «Συμβάσεις» και «Πρωτόκολλα» γιά ἀνθρώπινα δικαιώματα («ἰσονομία» και «ἰσοπολιτεία» σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο), αὐτό δέν ἦταν κυρίως τό ἀποτέλεσμα ἀπό «συνδικαλιστικές» πιέσεις, «ἀπεργίες», και πάσης φύσεως δυναμικές κινητοποιήσεις. Ἦταν πρωτίστως ὁ ἀθορύβως συντελούμενος «ἐξανθρωπισμός» πού συστηματικά ἐκήρυξαν, μέ τό ζωντανό παράδειγμά των σέ ὅλες τίς Ἰπείρους τῆς γῆς, Ἰεραπόστολοι και Εἰρημιστές, ὄχι μόνο «χριστιανοί» ἀλλά και ἄλλων θρησκευμάτων ἢ ἀνθρωπιστικῶν Κινήματων.

Εἶναι προφανές ὅτι, ὅσο και ἂν εἶναι σεβαστή ἡ θυσία και ὁ μαρτυρικός θάνατος «ἐθνικῶν ἡρώων» πού ἀγωνίσθηκαν δυναμικά ἢ μέ παθητική ἀντίσταση (π.χ. Μπολιβάρ, Τσε Γκεβάρα, Μαχάτμα Γκάντι, Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, μέχρι πρόσφατα ὁ Νοτιοαφρικανός Μαντέλα, κ.ἄ.), δέν ἦταν δυνατόν ἡ ἐν προκειμένῳ συμβολή των νά συγκριθεῖ μέ τό ἀπ' αἰῶνων συνεχές «σφυροκόπημα» τοῦ λόγου τῶν Προφητῶν τῆς Π. Διαθήκης.

Πολύ λιγώτερο θά μπορούσε νά συγκριθεῖ ἡ συμβολή τοιούτων ἡρώων ἐθνικῆς ἢ διεθνούς προβολῆς, μέ τίς διδασχές τοῦ Θεανθρώπου στήν ἐπί τοῦ Ὁρους Ὀμιλία και τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων, ἰδιαίτερα δέ τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Κατακλείοντας πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅτι τό «οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ οὐδέ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν και θήλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. 3,28) θά μείνει ἀνυπέρβλητο ὀρόσημο ὀριστικῆς συναδελφώσεως και συλλογικῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὅσο και ἂν νοθεύουν κάποτε αὐτό τό μήνυμα τοῦ χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου ἡ μωρία, ἡ σκληροκαρδία και ἡ ἐθνικάπηλη ὑστερία κατωτέρων τῆς κλήσεως των ἐκκλησιαστικῶν φορέων, και δὴ τῶν αὐτοαποκαλουμένων «πνευματικῶν» Ἠγετῶν και Πατέρων!

Ages), nor of the analogous phenomena in other religious systems of the Far or Near East, even in the borders of contemporary Europe (eg fundamentalism of our day).

It is self-evident that with the aforementioned oppressive forms of Government (Imperialism, Totalitarianism, Fascism, Racism, Capitalism, Communism, National Socialism, and others), it was not possible but for these 'blossoms of evil'(!) to spring forth, as products of every form of inhumanity, which up to this point poison the life of human persons and do not allow for "peace on earth" to prosper, for which God became human.

By way of inference therefore one could argue that, if through all this chaos of 'class' and 'nationalistic' quarrelling of modern history certain luminous 'Treaties', 'Agreements' and 'Protocols' sporadically sprung up miraculously for human rights ('isonomy' and 'equality before the law' on a world-wide level), this was not primarily the result of unionist pressures, 'strikes' and potential mobilisations of any kind. It was primarily the quiet 'humanization' which **Missionaries** and **Pacifists** –who were not only Christian but also from other religions and secular movements– systematically preached with their living example in all the continents of the earth.

It is evident that no matter how respected the sacrifice and the martyr's death of 'national heroes', who struggled **dynamically** or with **passive** resistance may have been (eg Bolivar, Che Guevara, Mahatma Gandhi, Martin Luther King, until recently the South African Mandela and others) it was not possible for their contribution to be compared with the continual 'hammering' through the word of the Prophets of the Old Testament.

Even less could the contribution of these national or international heroes be compared with the teachings of the God-Man in His Sermon on the Mount and of the Epistles of the Apostles, especially of St Paul.

By way of conclusion we have to confess that the verse "there is no longer Jew or Greek, there is no longer slave or free, there is no longer male and female; for all of you are one in Christ Jesus" (Gal 3:28) will remain an insurmountable milestone of definitive **brotherhood** and collective **salvation** of the human race, irrespective of whether this message of the Christian Gospel is at times adulterated by the **folly**, the **hardheartedness** and the ethnomongering **hysteria** of those ecclesiastical persons unworthy of their calling – the self-proclaimed 'spiritual' Leaders and Fathers!

The notion of *koinonia* (communion) in Orthodox Ecclesiology seen within the dialectic of foundation and goal

Philip Kariatlis

Church as Communion

The notion of *koinonia* (communion) in contemporary ecclesiological discussions by both Eastern and Western Churches has proven extremely useful as a model for understanding the nature and function of the Church¹. The success of the notion of communion today lies both in its ability to express the very mode of the Church's existence whilst still being deeply rooted in both the Biblical and Patristic traditions. Far from being derived from any sociological, political or ethical understanding, which usually espouses a 'tolerance' of difference in the name of some form of exterior social cohesion and unanimity, communion is a theological term bearing a specific meaning about God's *a priori* relational way of existence. Whilst secular communities are usually understood as bodies of people forming political or social unities for utilitarian aims so that they can live together for their advancement, the notion of communion within the Church expresses its very mode of existence and function beyond any ideological principles or structures.

Since the Scriptures assert that the Church is "the Church of God"², this implies that the Church's quintessential nature must fundamentally reflect God after whose image it is. And since the Christian tradition would claim that the very being of God is a communion of three hypostases relating to one another in an interpenetrating communion of infinite love, then the Church's very being must express this communal reality. It is for this reason that many theologians of the Christian tradition have expressed the very nature of the Church in terms of communion. For example quite some time ago Archbishop Stylianos offered a wonderfully comprehensive definition of the Church as a
*"communion in grace of created and uncreated, for the salvation of the created and the glorification of the uncreated."*³

Therefore the Church must be perceived as that reality where the entire world's eternal eschatological destiny, which is communion in God's very life, is ultimately realised.

This rather basic yet essential truth of the Church's

being as communion can already been deduced from the very term "ecclesia" that was chosen by the first Christian communities to express their identity. Etymologically speaking, the word "ecclesia" (from the Greek verb "to call out") primarily means a gathering, an assembly or a foundational event of communion before and beyond any other meaning⁴. It is for this reason that the notion of communion is a determinative factor of the very mode of the truth of the Church's very existence. This leads to an understanding of the Church's communion as a foundational gift or postulate bestowed from above to the world. Already from the above, we could go so far as to say that the very being of the Church experienced as communion could be considered as a foundational ecclesiological article of faith.

Communion as Foundational Gift

Now, being a gift from God, the truth of the Church's intimate communion with God is that gift which safeguards the Church from all error and enables it to rightly proclaim the word of truth.⁵ Assured of this gift of communion culminating in the historical Jesus Christ, the Church has been established, within history as the ark of salvation which is nothing other than the world's life in God. Furthermore it is that existential reality which represents the unique potential of salvation from alienation and people's struggle for mere survival in their loneliness. This presupposition of communion enables the Church to be the unique means of radical transformation from an "individually-centred" culture of worldly success imposed upon society by consumerism to one of where the person is defined principally in terms of this existential event of communion. In the Church, the entire world can share in God's communal mode of existence, which includes freedom – that is being free from the bounds of death; love - that is ceasing to draw our existence from our individuality which is corrupt and mortal; but instead seeking the freedom of personal relationships - a life as a communion of love.

The Church has always existed to offer this communion of love to the entire world. In fact, the Orthodox

1. In fact this term has been able to integrate different ecclesiological perspectives in both multi-lateral and bi-lateral Ecumenical dialogues.

2. Cf Acts 20:28; 1 Cor 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 Cor 1:1; Gal 1:13.

3. Archbishop Stylianos (Harkianakis) of Australia, 'The Kenotic Character of Theology as Ultimate Glorification of God and Man', *Phronema* 2(1987): 4 and also 13.

4. This is clearly evidenced for example in St Cyril of Jerusalem, *Catechesis* 24. PG 33.1044. "It is named 'Church' because, as the word itself shows, it gathers all human beings into one meeting place."

5. Cf. Stylianos Harkianakis, *The Infallibility of the Church*, [in Greek], (Athens, 1965): 14.

tradition would claim that it was for this purpose that God created the world – that is to realise a most intimate communion of love between the world and Himself. Since the Church, in its essence is God’s gift of communion to the world – *the solution par excellence* to the impasse of isolationism– it exists from the very moment that God decides to communicate with the world when He creates it out of nothing. It is for this reason that we can speak of the Church as preceding the creation of the world, since it was part of God’s eternal plan to communicate with his creation. For this reason, Bulgakov, in line with many Fathers of the early Church can write that

“the Church [is] the pre-eternal purpose and the foundation of creation.”⁶

Therefore seeing that the Church is this communal event par excellence between God and the world, it would be more correct to speak in terms of the world today in the Church rather than the Church in the world. Such a statement which may seem daring at first expresses nothing other than God’s desire, arising out of His absolute love, to *share* with the creation those things that are His - life, love and even divinity through Himself, that is through His Church.

Recognition of the Dialectic

Thus far there is nothing new in our enquiry, as many theologians of both East and West have spoken of the Church in terms of God’s gift of communion to the world. Taking this as their starting point many theologians therefore have been able to articulate a systematic study of the nature and function of the Church in terms of communion. However, more often than not this has been done without taking seriously how this gift of communion really functions in the Church’s concrete historical reality. It is for this reason that others have reacted to what they call a purely speculative ecclesiology pointing out that it has nothing to do with the historical life of the Church in reality. So, in their quest for a corrective, they have been able to highlight the fragility of the Church within the fallen world along with its ceaseless temptations, divisions and even sins in history. Yet more often than not these studies have ended up being nothing other than sociological studies of the Church since they have not been able to distinguish between, nor acknowledge what could be called a “theological ecclesiology” and an “empirical ecclesiology”⁷. It must be admitted that any theology of the

Church without taking seriously its place in history can lead to forms of idealism whilst any ecclesiological exposition denying the reality of God’s intimate fellowship with the world is equally extreme and therefore both positions are to be avoided.

An examination of the boundaries and relationship between these two realities is one of the most relevant problems facing the Church today, which has to do with a realistic interpretation of history beyond any idealism. The Church’s sacredness and effectiveness is at stake if no theological explanation can be given to this. However no detailed and systematic study has been made, so far which has taken seriously this fundamental paradox between the simultaneity of communion as both foundational gift and goal. It is hoped that a viable contribution into the nature of the Church as communion will be made taking seriously the reality of the Church in the world as a gift from God, and yet one still to be fully realised. Concerned with preserving alive a Christian realism, which alone can be a compassionate and consoling affirmation of life in all its abundance, this brief study will now endeavour to situate the being of the Church within the principle of communion whilst still recognising the dialectic between the communion both as a foundational gift or postulate and a goal yet to be fully realised.

Theological Explanation of the Dialectic

Therefore reflecting critically upon the reality of the Church as communion we are led to a double condition of the Church – communion must not only be seen as a foundational gift in ecclesiology but also as a goal yet to be attained. In other words the Church exists at once in two complementary levels and the relationship between these two levels is the ultimate crux of our enquiry. Using the well known phrases of St Augustine, we can quite easily conclude that the Church is at once *in statu viae* and *in statu viatorae*.⁸ As a communion of believers the Church is a historic community affected by the changes of this world but at the same time a glorious community with the Lord. The Church’s communion is simultaneously given from above as a gift but also is a goal for which the entire created world hopes in anticipation.

This theandric and mysterious nature of communion both as gift and goal can be explained theologically in the categories of the Chalcedonian formula. We are faced with the same creative tension or paradox even if only by means of analogy. One can easily discern the Church’s frailty and shortcomings but beyond this existential phenomenon of the Church we behold it as a “new creation” as the abiding presence of Christ through the Spirit since all “is hid with Christ

6. S. Bulgakov, *The Orthodox Church*, (Crestwood, NY: SVS Press, 1988):

6. This follows St Paul’s letter to the Ephesians which states that the world was chosen in Christ “before the foundation of the world, that we should be holy and without blame before him in love.” (Eph. 1:4).

7. First coined by Archbishop Stylianos (Harkianakis) of Australia in a series of lectures on ecclesiology delivered at St Andrew’s Greek Orthodox Theological College, Sydney.

8. St Augustine, *In Evangel. Joannis tract.*, 124,5, PL, 35.1044.

Στήν ἀρχή, ὅταν ὁ Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο, τόν ἔβαλε στόν Παράδεισο, ὅπως λέει ἡ Ἁγ. Γραφή (Γεν. 2,15), ἀφοῦ τόν στόλισε μέ ὅλες τίς ἀρετές καί τοῦ ἔδωσε τήν ἐντολή νά μή φάει ἀπό τό ξύλο πού βρισκόταν στή μέση τοῦ Παραδείσου (Γεν. 2,16-17). Καί ζοῦσε στήν τρυφή τοῦ Παραδείσου, μέ προσευχή, μέ θεωρία τοῦ Θεοῦ, μέ κάθε τιμή καί δόξα, ἔχοντας ὑγιεῖς τίς αἰσθήσεις του καί παραμένοντας στό «κατά φύσιν», ὅπως ἀκριβῶς καί δημιουργήθηκε. Γιατί ὁ Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα Του», δηλαδή ἀθάνατο καί «αὐτεξούσιο», στολισμένο μέ κάθε ἀρετή. Ὅταν ὅμως παράκουσε τό Θεό καί ἔφαγε ἀπό τό ξύλο πού ὁ Θεός τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νά φάει, τότε διώχθηκε ἀπό τόν Παράδεισο (Γεν. 3,23) γιατί ξέπεσε ἀπό τό

«κατά φύσιν» καί βρέθηκε στό «παρά φύσιν», δηλαδή στήν ἁμαρτία, στή φιλοδοξία καί στή φιλοδοξία τοῦ τοῦ κόσμου καί στά ὑπόλοιπα πάθη, πού τόν κατακυρίευσαν, γιατί ἔγινε πραγματικά δούλος τους ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς παραβάσεως.

Ἀπό τότε λοιπόν ἄρχισαν ὅλο καί περισσότερο νά πληθαίνουν οἱ διάφορες μορφές τῆς κακίας καί βασιλεψε ὁ θάνατος (Ρωμ. 5,14). Πουθενά δέν συναντοῦσες σεβασμό στό Θεό, παντοῦ ὑπῆρχε ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Κάτι λίγοι μόνον, ὅπως εἶπαν οἱ Πατέρες, γνώριζαν τό Θεό, βοηθούμενοι ἀπό τόν ἔμφυτο ἠθικό νόμο. Τέτοιοι ἦταν ὁ Ἄβραάμ καί οἱ λίγοι πατριάρχες, ὁ Νῶε καί ὁ Ἰώβ, καί μέ λίγα λόγια, λίγοι καί πολύ σπάνιοι γνώριζαν τό Θεό. Γιατί τότε ἄπλωσε ὁ διάβολος ὅλη τήν κακία του, ἀφοῦ βασιλεψε ἡ ἁμαρτία (Ρωμ. 5,21), τότε ἄρχισε ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, ἡ πίστη σέ πολλούς θεούς, οἱ μαγεῖες καί οἱ

**Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄββα Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»*

in God" (Col. 3:3). This double dimension of the Church is at once united "*unconfusedly, unchangeably, indivisibly, inseparably*"⁹ On the historic level the final goal of communion has not yet been attained. But the eschatological reality has already been granted here and now as a foretaste of the ultimate glory. Therefore the Church's communal mode of being is not exhausted by the gift that it has received with the creation of the world and Christ's intervention in history. Rather the fullness of communion is derived from the future.

It is the contention of this brief study that the Church's being can be identified as communion in the world because it is Christ's promise of the Church's future glory, which is the determinative factor of the Church's past and present. It is not the past, which determines the future but it is the future, which shapes history. It is the sacramental nature of the Church, which allows the anticipation of the *eschata* already from the present. In particular it is in the Eucharist that the Church now lives the communion hoped for in God in the end times since it is the Eucharist which reveals the Body of the God-Man as the way in which the entire world can now be embodied into the one Christ. As paradoxical as it may sound the reality of the Church's communion is not determined only by what was granted to it with the Incarnation and the Spirit's outpouring gift of this communion on Pentecost, but by that future promise and consummation of communion and unity between Creator and created in the age to come.

In other words, the Church's being as communion is ultimately found in the future Kingdom of God. From this, the eschatological nature of the Church can be appreciated as that which bursts into history making a reality the recapitulation and unity of the entire world with God. Seen in this light, we will be able to transcend any problems of the past which either saw the Church's communion only as something which could be hoped for in the age to come or a reality entirely identified within history as a given. Rather we can appreciate the existential event of communion taking into account the vision and potential of the endless possibilities hidden within the Church of what it *will* be as promised by Christ.

Conclusion

From the above analysis we were able to show that the Church's communion must be seen both as a gift and goal. This was nothing other than situating the existential event of the Church's communion within the parameter of mysterious boundaries of the interpenetration between the Church's divine and human life. As such we were able to show that while the Church exists in the fallen world yet it still has the transformative power of offering the fallen world a sanctified mode of existence based on God's communal mode of being. The historical life of the Church therefore must be understood within the dialectic of a dynamic movement within the two boundaries of these two modes of existence – a Church in the world yet a transformed Church experience already here and now as a foretaste of its future glory.

9. Well known Chalcedonian formula used to describe the two natures of Christ united in his one person.

μαγγανείες, οί φόνοι καί ή υπόλοιπη κακία του διαβόλου.

Τότε λοιπόν ο πανάγαθος Θεός έλέησε τό πλάσμα Του καί του παρέδωσε μέ τόν Μωϋσή τό γραπτό νόμο, μέ τόν όποίο άλλα μέν απαγόρευε, άλλα δέ επέτρεπε. Νά, τί θέλω νά πώ: Μέ τίς έντολές είπε: «Αυτό νά τό κάνετε, εκείνο νά μήν τό κάνετε». Έδωσε έντολές καί ξεκάθαρα είπε: «Ένας είναι ο Κύριος καί Θεός σου» (Δευτ. 6,4) γιά νά αποσπάσει τό νοϋ των ανθρώπων από τήν ποληθειά. Καί ακόμα είπε: «Νά αγαπήσεις τόν Κύριο καί Θεό σου μ' όλη τήν ψυχή καί μ' όλη σου τή διάνοια» (Δευτ. 6,5). Παντού διακηρύττει ότι ο Θεός είναι ένας καί δέν υπάρχει άλλος εκτός απ' Αυτόν. Γιατί λέγοντας, «Νά αγαπήσεις τόν Κύριο καί Θεό σου», έδειξε ότι ένας Θεός υπάρχει καί ένας Κύριος. Καί πάλι στίς δέκα έντολές: «Τόν Κύριο καί Θεό σου μόνον νά προσκυνήσεις καί Αυτόν μόνον νά λατρέψεις καί σ' Αυτόν ν' άφοσιωθείς καί νά όρκίζεσαι στ' όνομά Του» (Δευτ. 6,13). Μετά συμπληρώνει: «Δέν θά υπάρχουν γιά σένα άλλοι θεοί εκτός από έμένα. Δέν θά κατασκευάσεις γιά τόν έαυτό σου άγαλμα ούτε εικόνα γιά όποιοδήποτε δημιούργημα, από όσα υπάρχουν επάνω στον ούρανό καί κάτω στή γή» (Δευτ. 5, 7-8) γιατί τότε προσκυνούσαν όλα τά δημιουργήματα.

Έδωσε λοιπόν ο πανάγαθος Θεός τό νόμο γιά βοήθεια, γιά έπιστροφή του ανθρώπου, γιά διόρθωση του κακού καί όμως τό κακό δέν έλειψε από τή γή. Έστειλε τούς Προφήτες, αλλά ούτε αυτοί μπόρεσαν νά βοηθήσουν. Γιατί νίκησε ή κακία, όπως λέει ο Ήσαϊας: «Η κακία δέν είναι άπλώς ένα τραύμα εδώ ή κάποιο μολώπισμα εκεί, ή μία μολυσμένη πληγή άλλου» όλο τό σώμα είναι μία πληγή. Καί έτσι δέν είναι δυνατόν νά βάλουμε επάνω του θεραπευτικά λάδια ή έπιδέσμους» (Ήσ. 1,6). Θά μπορούσαμε νά πούμε ότι τό κακό δέν βρίσκεται μέ μία μόνο μορφή καί σέ κάποιο μέρος του σώματος, αλλά σ' όλόκληρο τό σώμα, σ' όλη τήν ψυχή έχει κυριαρχήσει καί έχει επηρεάσει όλες της τίς δυνάμεις. Δέν υπάρχει καμμία αλοιφή γιά νά τή γιατρέψει κ.τ.λ. σάν νά θέλει νά πει: «Όλα έχουν υποταχθεί στην άμαρτία, όλα έχουν απ' αυτήν κυριευθεί». Λέει δέ καί ο Ήρεμίας: «Δώσαμε φάρμακα στή Βαβυλώνα καί δέν γιατρεύτηκε» (Ήρ. 28,9). Δηλαδή, φανερώσαμε τό Όνομά Σου, κηρύξαμε τίς έντολές Σου, τίς ευεργεσίες, τίς υποσχέσεις, προφητέψαμε ξεσίκωμα έχθρών έναντίον τής Βαβυλώνας καί όμως δέν γιατρεύτηκε, δηλαδή, δέν μετανόησε, δέν φοβήθηκε, δέν άφησε τήν κακία της. Όπως ακριβώς λέει καί άλλου: «Δέν δέχθηκε διαπαιδαγώγηση» (Ήρ. 2,30) δηλαδή συμβουλή, διδασκαλία. Καί στον ψαλμό λέει: «Άηδίασε ή ψυχή τους κάθε τροφή καί έπλησίασαν στά πρόθυρα του πνευματικού θανάτου (Ψαλμ. 106, 18).

Τότε λοιπόν ο αγαθός καί φιλόανθρωπος Θεός στέλνει τόν Υιόν του τόν Μονογενή (Ίωάν. 3,16). Γιατί μόνο ο Θεός μπορούσε πιά νά γιατρέψει τόν άνθρωπο καί νά τόν ενισχύσει νά σηκωθεί από μία τόσο μεγάλη έμπάθεια. Καί δέν τό άγνόησαν αυτό οί

Προφήτες. Γι' αυτό καί ο Δαυίδ έλεγε ξεκάθαρα: «Έσύ πού κάθεσαι πάνω στα Χερουβίμ... φανερώσου, θέσε σέ ενεργεια τήν άκαταγώνιστη δύναμή Σου καί έλα νά μās σώσεις» (Ψαλμ. 79,2-3). Καί άλλου: «Κύριε, χαμήλωσε τούς ουραμούς καί κατέβα» (Ψαλμ. 143,5), καί τόσα άλλα σάν καί αυτά. Καί όλοι οί άλλοι Προφήτες, καθένas μέ τόν τρόπο του πολλά τέτοια είπαν, άλλοτε μέν παρακαλώντας τό Θεό νά κατεβεί, άλλοτε δέ γιατί ακριβώς είχαν δεχτεί τήν πληροφορία ότι όπωςδήποτε θά κατέβει.

Έρθε λοιπόν ο Κύριός μας καί έγινε άνθρωπος γιά χάρη μας, γιά νά γιατρέψει, όπως λέει ο Άγ. Γρηγόριος, «Τό όμοιο μέ τό όμοιο, τήν ψυχή μέ τήν ψυχή, τό σώμα μέ τό σώμα». Γιατί γίνεται τέλειος άνθρωπος, εκτός τής άμαρτίας. Πήρε τήν ίδια τήν ουσία μας, πήρε όλη τήν ανθρώπινη φύση μας καί έγινε νέος Άδάμ «κατ' εικόνα» Έκείνου πού τόν δημιούργησε (Κολ. 3,10). Γιατί βέβαια ανανεώνει τήν ανθρώπινη φύση καί ξανακάνει ολοκληρωμένες τίς αισθήσεις μας, όπως από τήν αρχή δημιουργήθηκαν. Άνανέωσε τόν άνθρωπο πού είχε ξεπέσει, μέ τό νά γίνει άνθρωπος, ελευθέρωσε αυτόν πού είχε τέλεια δουλωθεί στην άμαρτία καί πού ακούσια σερνόταν απ' αυτήν. Γιατί ο άνθρωπος μέ τή βία καί άθελά του σερνόταν από τόν έχθρό. Άκόμα καί αυτοί πού δέν ήθελαν νά άμαρτήσουν, άμαρταίναν σχεδόν μέ τή βία, όπως εκπροσωπώντας μας λέει ο Άπόστολος: «Δέν κάνω τό καλό πού θέλω, αλλά κάνω τό κακό πού δέν θέλω» (Ρωμ. 7,19).

Μέ τό νά γίνει λοιπόν ο Θεός άνθρωπος γιά χάρη μας, ελευθέρωσε τόν άνθρωπο από τήν τυραννία του έχθρου. Γιατί τόν αποδυνάμωσε, όλη τή δύναμή του τή σύντριψε καί μās γλύτωσε από τή δουλεία μας σ' αυτόν, από τήν τέλεια υποταγή μας σ' αυτόν, αν βέβαια δέν θελήσουμε αυτοπροαίρετα νά άμαρτήσουμε. Γιατί, όπως είπε, μās έδωσε τήν εξουσία νά πατάμε πάνω σέ φίδια καί σκορπιούς καί νά νικάμε κάθε δύναμη του έχθρου (Λουκ. 10,19), αφού μās καθάρισε μέ τό βάπτισμα από κάθε άμαρτία. Γιατί τό Άγιο Βάπτισμα συγχωρεί καί εξαλείφει κάθε άμαρτία. Πάλι δέ ο αγαθός Θεός γνωρίζοντας τήν αδυναμία μας καί προγνώρίζοντας ότι καί μετά τό Άγιο Βάπτισμα θά άμαρτήσουμε –όπως λέει ή Άγ. Γραφή ότι «ή διάνοιά μας τείνει προς τό πονηρό από τήν μικρή μας ηλικία» (Γεν. 8,21)– μās έδωσε κατά τήν αγαθότητά Του άγιες έντολές, νά μās καθαρίζουν, ώστε, αν θελήσουμε, νά μπορέσουμε πάλι νά καθαριστούμε, μέ τήν τήρηση των έντολών, όχι μόνο από τίς άμαρτίες μας, αλλά καί από αυτά τά πάθη μας. Γιατί είναι άλλα τά πάθη καί άλλες οί άμαρτίες. Τά πάθη είναι ο θυμός, ή κενοδοξία, ή φιληδονία, τό μίσος, ή κακή επιθυμία καί άλλα παρόμοια. Οί δέ άμαρτίες είναι οί ενεργειες αυτών των παθών, όταν δηλαδή αφήνει κανείς τά πάθη του νά δράσουν, όταν μέ τό σώμα διαπράττει εκείνα πού του υπαγορεύουν τά πάθη. Φυσικά υπάρχει ένδεχόμενο νά έχει μέν κάποιος τά πάθη, άλλ' όμως νά μήν τά ενεργεί.

(συνεχίζεται)

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνησης τού Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Μάϊον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Παρεκάθησε μέ τόν ὁμογενή κ. Στάν Πιπέρογλου, ἐκπρόσωπο τῆς Κοινοπολιτειακῆς Ὑπουργοῦ γιά θέματα ἠλικιωμένων, κας Julie Bishop, καθώς καί μέ ἄλλους ἐπίσημους εἰς τό ἐτήσιο Δείπνο πού ὀργανώνει ἡ Κεντρική Φιλόπτωχος ὑπέρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Προνοίας. Χρέη τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Νικ. Παπαναστασίου (Δρ Νομικῆς), ὠμίλησαν δέ πρῶτον ὁ προεδρεύων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κέντρου Προνοίας Δικηγόρος κ. Ἁγ. Χατσατούρης, ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Πιπέρογλου, ἐν κατακλείδι δέ ὁ Σεβασμιώτατος (2-5-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τήν εἰδική τελετή Καθοσίωσης (τῶν νέων ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς), ἀπονείμας τά σχετικά πτυχία, οἱ ὅποιοι ἐφέτος ἦσαν οἱ κάτωθι: Κοσμάς Ζήσης, Σταῦρος Ἰβανός, Παναγιώτης Καραλῆς, Γεώργιος Λατρόπουλος, καί Εὐστάθιος Περούλης. Παρέστησαν αἱ ἀκαδημαϊκαί Ἀρχαί τοῦ Sydney College of Divinity, ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι Ἑνορίων-Κοινοτήτων μέ ἐπικεφαλῆς τόν Πρόεδρο τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Παν. Θεοφίλου, αἱ ἄρχαι καί οἱ Διευθυνταί τῶν ἐν Σύνδνῳ Ἡμερησίων Κολλεγίων μας, ἀρκετοί Κληρικοί καί πλήθος πιστῶν. Ἐπηκολούθησε εἰς τήν αἴθουσα τελετῶν ἡ εἰθισμένη πανηγυρική δεξίωση καί ἐλήφθησαν φωτογραφαί τῶν ἀποφοίτων μετά τῶν Καθηγητῶν καί τῶν εἰδικῶς προσελθόντων διά τήν τελετήν οἰκείων τῶν. Εἰς τήν ὁμιλία τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος κατήγγειλε ἐνώπιον πάντων ὡς ἀχαρακτήριστη τήν συμπεριφορά τοῦ Βατικανοῦ εἰς τό θέμα τῆς Οὐνίας, ἰδιαίτερος μετά τήν ἐν Βαλτιμόρη πλήρη ἀποτυχία τῶν ἐργασιῶν τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, μέ ἀποκορύφωμα τήν «ἀνίερη φιλοδοξία» νά ἐπιδιώκουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, Οὐνιτικό Πατριαρχεῖο ἐν Οὐκρανίᾳ, παρά τίς ἔντονες καί ἐπίσημες ἀντιδράσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν (10-5-04).

–Ἐδέχθη σέ συνεργασία τόν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστ. Παλάσση (11-5-04).

–Ἐστειλε ὑπηρεσιακή ἐπιστολή εἰς τόν Rev. Professor James Haire, Executive Director τοῦ Australian Centre for Christianity and Culture, σχετικῶς μέ τό ἐτήσιο βραβεῖο τοῦ Ἰδρύματος «Ρωμανός ὁ Μελωδός» γιά θρησκευτική ἐν γένει ποίηση, τό ὅποιο τελεῖ ὑπό τήν κηδεμονία τοῦ Σεβασμιωτάτου (12-5-04).

–Βοηθούμενος ἀπό τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενο Πρωτοπ. π. Στ. Σκούτα, τόν Ἐφημέριο Οἰκ. π. Ἀγαθάγγελο Μαστέα καί τόν Ἀρχιδιάκονό του Σωφρόνιο, ἐτέλεσε Ἁγιασμόν καί Τρισάγιον ἐν συνεχείᾳ, εἰς τήν αὐλήν τοῦ Κολλεγίου Ἁγ. Σπυρίδωνος ὅπου ἐδημιουργήθη garden of memory διά τήν θανούσα εἰς ἀτύχημα μαθήτρια Πετρούλα Πετρίδη, ἐκ μέρους τῶν συμμαθητῶν καί συμμαθητριῶν τῆς. Εἰς τήν ἐν λόγῳ εἰδική ἐπιμνημόσυνο τελετή παρίσταντο οἱ γονεῖς τῆς ἀειμνήστου μαθητριάς, μέγας ἀριθμός μαθητῶν τῶν Κολλεγίων ἀπό διάφορες τάξεις, γονεῖς καί Κηδεμονες, καθώς καί τό διδακτικό προσωπικό μέ τās Διευθυντριάς καί τά λοιπά μέλη Προσωπικοῦ καί τήν Ἐφορία τοῦ Σχολείου, τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος, κλπ. Μετά τήν σχετική ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου, προσεφέρ-

θησαν εἰς ὄλους ὑπό τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καί τοῦ Κολλεγίου τά κατάλληλα τῆ περιστάσει, ὑπό μορφήν μακαριᾶς. Συνοδευόμενος ἀπό τόν Πρεσβύτερο Οἰκονόμο π. Κων. Βαρυπάτη καί τόν Ἀρχιδιάκονό του Σωφρόνιο, ἐπεσκέφθη τās ἐγκαταστάσεις τοῦ Ὁμογενοῦς Ἐπιχειρηματίου κ. Παν. Μαγείρου, καί εὐλόγησε μετά θερμῶν ἐπαίνων, τῶσον τήν εὐρύτερα οἰκογένεια τοῦ ἐν λόγῳ φίλου καί θερμοῦ συμπαραστάτου τῆς Ἐκκλησίας (οἰοῦ Κληρικοῦ ἐκ Κυθήρων καί Πτυχιούχου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς), καθώς καί τό πολυεθνικόν προσωπικόν (14-5-04).

–Παρεκάθησε καί ὠμίλησε καταλλήλως μεταξύ ἄλλων ἐπισήμων, εἰς τήν ἐτήσια 16ῃ Ἑσπερίδα τοῦ Κολλεγίου Ἁγ. Εὐφημίας (15-5-04).

–Ἐτέλεσε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στυλιανοῦ τό 40θήμερον Μνημόσυνον τοῦ φονευθέντος εἰς ἀτύχημα 24ετοῦς Ὁμογενοῦς Ἀναστ. Ψαράκη καί ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν, καί πολυπληθῶν φίλων του ἐκ τῆς Νεολαίας τῆς περιοχῆς, οἱ ὅποιοι τιμώντες τήν μνήμη του, ἀπεφάσισαν νά «καταργήσουν τά δίκυκλα» (16-5-04).

–Ἐδέχθη τόν Ἀναπληρωτή Καθηγητή Ἱστορίας εἰς τό Παιδαγωγικό Τμήμα Φλωρίνης κ. Εὐστ. Πελαγίδη, κληθέντα εἰδικῶς ἐξ Ἑλλάδος ἀπό τόν Σύλλογο Ποντίων γιά διαλέξεις κατά τήν Μαύρη Ἐπέτειο τῆς γενοκτονίας τῶν Ποντίων καί εἶχε ἐκτενῆ μετ' αὐτοῦ συνομιλία. Τόν συνάδευαν ὁ κ. Λάζαρος Σταμπουλίδης καί ὁ κ. Κουκλίδης, ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ποντίων Σύνδνῳ (18-5-04).

–Παρεκάθησε, καί ὠμίλησε καταλλήλως, μετά τοῦ Γενικοῦ Προξένου καί ἄλλων ἐπισήμων, εἰς τό Δείπνο ὑποδοχῆς πού ἡ Κρητικὴ Ἀδελφότης Σύνδνῳ παρέθεσε εἰς τούς μόλις ἀφιχθέντας ἐκπροσώπους τῶν Ἑλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων διά τούς ἑορτασμούς τῆς 63ης Μάχης τῆς Κρήτης, ὑπό τόν Ὑποστράτηγον Γεώργιο Γιαννάτο (19-5-04).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τό κλιμάκιον τῶν ἀφιχθέντων Ἀξιωματικῶν διά τούς ἑορτασμούς τῆς Μάχης τῆς Κρήτης, ἦτοι τόν ρηθέντα Ὑποστράτηγον κ. Γ. Γιαννάτο μετά τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἑλένης, καί τόν Πλωτάρχη κ. Ἄντ. Κοντοπίδην συνοδευόμενος ἀπό Ἀξιωματοῦχος τῆς Κρητικῆς Ἀδελφότητος καί Ὁμοσπονδίας Κρητῶν Αὐστραλίας καί Ν. Ζηλανδίας (20-5-04).

–Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί Μέλος τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Νικ. Παπαναστασίου, καί εἶχε ἐκτενῆ μετ' αὐτοῦ συνεργασία (24-5-04).

–Παρακληθεῖς, ὅπως κάθε χρόνο, ἀπό τόν Σύλλογο Ἐκδοτῶν Βορείας Ἑλλάδος, ἀπέστειλε σχετικὸ συγχαρητήριο μήνυμα διά τό 23ο Φεστιβάλ Βιβλίου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

–Ἐδέχθη τόν Ἐκδότη τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ὁδηγοῦ Σύνδνῳ-Μελβούρνης κ. Ἐμμ. Σαρρῆ (πρωτανεψιοῦ τοῦ ἐν Κολωνία Γερμανίας ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης π. Μιχ. Σαρρῆ) ἐπιθυμοῦντα νά συνεργασθεῖ γονίμως μετά τῶν Ἑνορίων-Κοινοτήτων καί λοιπῶν Ἰδρυμάτων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς τόν χῶρον ΝΝΟ καί Βικτωρίας τούς ὁποίους καλύπτει ὁ ἐν λόγῳ Ἐπαγγελματικὸς Ὁδηγός.

–Ἐδέχθη τόν Ἀρχιμ. Στέφανον, Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης, καί προσέφερε εἰς αὐτόν τήν αἰτηθεῖσαν εὐλογία ἐν μορφῇ προλογικοῦ σημειώματος, διά τήν τύποις ἐκδοσιν τῆς ποιηθείσης Ἀσματικῆς Ἀκολουθίας τῆς Κυρίας Θεοτόκου Παντανάσσης ἀπό τόν

Υμνογράφον τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Ἱερομόναχον π. Ἄθαν. Σιμωνοπετρίτην (25-5-04).

–Ἐδέχθη τὴν ἐρευνητριά εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ΝΝΟ κα Κατερίνα Κριεζή, θυγατέρα τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Καθηγητοῦ κ. Ἐπαμ. Κριεζή, ἡ ὁποία ἐκόμισε προσκλητήριον διὰ τὴν ἐπικειμένη βάρπτιση τοῦ πρό μηνῶν τεχθέντος υἱοῦ τῆς, ἡ ὁποία θὰ τελεσθεῖ μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου αὐτῆς εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Βλατάδων Θεσσαλονίκης (26-5-04).

–Βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον Πρωτοπ. π. Στυλιανὸ Σκούτα, τὸν Ἐφημέριο Οἶκον. π. Ἀγαθάγγελο Μαστέα καὶ τὸν Ἀρχιδιάκονό του, ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμόν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς Πτέρυγος Τεχνολογικῶν Σπουδῶν εἰς τὸ Κολλέγιον Ἁγ. Σπυρίδωνος, ἐνώπιον πλήθους μαθητῶν καὶ ἐπισήμων μέ ὅλα τὰ σώματα τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος καὶ τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Κολλεγίου. Μετὰ τὴν σύντομο ὁμιλία τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος κ. Κων. Παύλου ὠμίλησε ἀγγλιστί ὁ Σεβασμιώτατος διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐν γένει Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου νά συνδυάζει καταλλήλως «τέχνην» καὶ «λόγον». Ἐπηκολούθησε δεξίωσις διὰ πάντας.

Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἀδελαΐδος Πρωτοπ. π. Διογ. Πατσούρη μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας αὐτοῦ Ἀναστασίας, καὶ ἐκράτησε αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν μετὰ τῶν φοιτητῶν καὶ Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τράπεζαν (27-5-04).

–Συνεπροσευχήθη ἀπὸ τοῦ Ἱ. Βήματος κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ, περιβληθεὶς δὲ κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινὸν ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον, ἀνέγνωσε εὐχὰς τῆς Γονυκλισίας μετὰ τοῦ Λειτουργοῦ Ἱερομ. Ἐλευθερίου, ἐν τέλει δὲ ὠμίλησε διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἡμέρας ἀναλύσας ἐν συντόμῳ τὰ ἐπὶ μέρους ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως Νικαίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως (30-5-04).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Σπυρίδωνος Kingsford, Πρωτοπ. π. Στ. Σκούτα μετὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς κ. Κ. Παύλου καὶ τοῦ ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Παν. Σουλελέ, καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα τόσον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος ὅσον καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἡμερησίου Κολλεγίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ».

Ἐπίσης εἶχε συνεργασία μετὰ τοῦ Ἀρχισυντάκτου τοῦ «Βήματος τῆς Ἐκκλησίας» κ. Ἰκαροῦ Κυριάκου ἐν ὄψει τῆς προετοιμασίας τῆς ἐπετειακῆς ἐκδόσεως ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐν λόγῳ Ἐφημερίδος ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατὰ τὴν καθιερωμένη ἐτήσια ὁμιλία γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453), ἐπρολόγησε τὸν κ. Ἀλέξ. Καριώτογλου Δρα Θεολογίας, ἐκ τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, μέ θέμα: «Ἡ κατάργησις τῆς Βασιλείας τῶν Ρωμαίων-Ὁνειρα καὶ Ἐλπίδες» (31-5-04).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Μαΐον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου Ν.Ν.Ο. (3-5-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (4-5-04).

–Παρεκάθησε σέ Δεῖπνον, τὸν ὁποῖον παρέθεσεν ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν ἐκ Μελβούρνης κληρικόν μας π. Σπυρ. Βανδώρον καὶ τὴν πρεσβυτέραν του (6-5-04).

–Παρέστη εἰς τὴν τελετὴν ὀρκωμοσίας καὶ ἐπίδοσεως

τῶν Πτυχιῶν εἰς τοὺς Ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, εἰς τὴν Μεγάλῃ Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σύδνεϋ (8-5-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Earlwood καὶ ἐν συνεχείᾳ προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου (9-5-04).

–Παρέστη εἰς τὴν τελετὴν Καθοσιώσεως τῶν Ἀποφοιτῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ Κοσμήτορος τῆς Σχολῆς κ.κ. Στυλιανοῦ (10-5-04).

–Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Dr John Lee (12-5-04).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντῖνο Κόντη, Ἀντιπρόεδρο τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου, ἐπεσκέφθη τὸ Γηροκομεῖον τῆς Βασιλειᾶδος καὶ ἐξεναγήθη εἰς τὸ ἀποπερατωθὲν κτιριακὸ συγκρότημα ὑπὸ τοῦ κ. Κόντη, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὴν εὐθύνην ἐπιβλέψεως τοῦ ὅλου ἔργου.

Παρεκάθησε μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἀγίου Δέρβης εἰς τὴν Πασχαλινὴν Ἑσπερίδα τῆς Νεολαίας Μελβούρνης (15-5-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναὸν Ἀγίου Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου Preston Βικτωρίας (16-5-04).

–Ἐδέχθη εἰς τὰ ἐν Μελβούρνη Γραφεῖα τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἐλευθερίου Brunswick π. Χρήστο Παπαγεωργίου καὶ Μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῆς Φιλοπτώχου καὶ τῆς Νεολαίας (17-5-04).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως μετὰ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Carlton καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου (18-5-04).

–Ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Ἄξιόν Ἔστιν Northcote (20-5-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Newtown (21-5-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν καὶ ἐτέλεσε τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάννη Εὐαγγελινίδου. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, παρουσίᾳ τοῦ Ἐντιμ. Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάν. Ραπτάκη καὶ τῆς συζύγου του, τῶν Ἑλλήνων καὶ Αὐστραλῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, τῶν Προέδρων τῶν Κρητικῶν Σωματείων καὶ ἄλλων Ὁμογενειακῶν Ὄργανισμῶν, ἐτέλεσε Δοξολογία, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐπετείου τῆς Μάχης τῆς Κρήτης καὶ ὠμίλησε καταλλήλως (23-5-04).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τὸν κ. Εὐάγγελον Καρδιακόν μετὰ τοῦ κ. Γρηγορίου Ἀθανασίου, τὸν Αἶδισ. Οἶκον. π. Ἄγγελον Ἀλιφιερᾶκη καὶ τὸν Ἀρχιτέκτονα κ. Ἄγγελον Κανταλέπα, μετὰ τοῦ Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ κ. Μιχαήλ Ἀνταράκη (25-5-04).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Διονυσίου Gosford π. Κωνσταντῖνον Χρήστου (26-5-04).

–Ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἀδελαΐδος κληρικόν μας π. Διογένη Πατσούρη μετὰ τῆς πρεσβυτέρας του.

–Ἐπίσης ἐδέχθη τοὺς ἐκ τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἀγ. Νεκταρίου Burwood πιστοὺς μας κ.κ. Ναπολέοντα καὶ Ἀγγελικὴ Γεωργάτου καὶ Παναγιώτην Γεωργέλλον (27-5-04).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Kingsford καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινὸ τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἀνέγνωσε τὰς εὐχὰς τῆς γονυκλισίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἐσπερινοῦ ἐτέλεσε Ἀρτοκλασία τῆς Πανευβοικῆς Ἀδελφότητος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου, εὐχηθεὶς τὰ δέοντα εἰς τὸν Πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος (30-5-04).

-Έδέχθη τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Wagga Wagga.

-Ἐπίσης ἐδέχθη τήν ἐκ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς κα Παναγιώτα Οἰκονόμου.

-Τό ἑσπέρας, ἐπ εὐκαιρία τῆς θλιβεράς ἐπετείου τῆς Πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, παρηκολούθησε διάλεξιν τήν ὅποیان ὠργάνωσεν ἡ Θεολογική μας Σχολή, μέ ὀμιλητή τόν ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ. Ἀλέξανδρον Καριώτογλου. Τόν ὀμιλητή παρουσίασεν ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ δέ Θεοφιλέστατος ἐπελόγησε καταλλήλως, συγχαρεῖς τόν κ. Καριώτογλου διά τήν μεθοδικότητα καί σαφήνεια τῆς παρουσιάσεως τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος θεματός του «Ἡ Βασιλεία τῶν Ρωμαίων: Ὅνειρα καί ἐλπίδες» (31-5-04).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατά τόν μῆνα Μάϊον, ὁ Θεοφιλέστατος:

-Τό ἑσπέρας εἰς τό ἑσπιατόριον «Κρί-Κρί» εὐλόγησε τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ Χρήστου Μπάτζιου μετά τῆς δεσποινίδος Χρυσούλας Πατσούρη (1-5-04).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Springvale, ἐπί τῆ μνήμῃ τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου. Ἐπακολούθησε γεῦμα εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (2-5-04).

-Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. John Williams, Director of the Department of Immigration καί Peter O Hoy, Manager of Immigration, καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τό Κέντρον Προνοίας ἐν Μελβούρνη.

Ἐδέχθη τόν κ. Νικόλαον Λαλόπουλον, γραμματέα τῆς «Παμμακεδονικῆς», καί συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα ἀφορῶντα τόν ἐν λόγῳ ὄργανισμὸν (5-5-04).

-Ἐδέχθη τό Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἑνορίας Κοινότητος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Box Hill, καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τήν ἐν λόγῳ Κοινότητα (6-5-04).

-Ἐδέχθη τοὺς ἱερεῖς Ἰορδάνην Κρικέλην, Ἐμμανουήλ Ἰωαννίδην καί Κωνσταντῖνον Ἀποστολέλλην τοὺς ὁποίους καί ἐνημέρωσε διά τὰς μεταθέσεις αὐτῶν.

Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντην καί συνειργάσθη μετ' αὐτοῦ σέ θέματα ἀφορῶντα τό Βικτωριανόν Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (7-5-04).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Templestowe, καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (9-5-04).

-Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς δείπνον μεθ' ὄλου τοῦ ἐκκλησιάσματος (10-5-04).

-Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου Preston.

-Ἐδέχθη τό Διοικ. Συμβούλιον τῆς Ἑνορίας Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Morwell, καί τοὺς ἀνεκοίνωσε τήν μετάθεσιν τοῦ π. Κων/νου Ἀποστολέλλη ἐκ τῆς Ἑνορίας αὐτῶν καί τήν τοποθέτησιν εἰς αὐτήν τοῦ αἰδεσ. π. Δημητρίου Γαλάνη (11-5-04).

-Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Τιμολέοντα Ντούριον, Γεώργιον Παναγιούλιαν, Κωνσταντῖνον Σπυρίδην καί Σπυρίδωνα Λούταν, μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, καί συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τόν ὄργανισμὸν αὐτῶν.

-Ἐδέχθη τό ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον καί τὰ μέλη τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας Παναγίας Σουμελά μετά τοῦ νεοδιορισθέντος ἱερέως αὐτῆς π. Κων/νου Ἀποστολέλλη καί ἀφοῦ τοὺς συνέστησε τόν νέον ἱερατικῶς Προϊστάμενον αὐτῶν, συνεζήτησε θέματα ἀφορῶντα τήν ἐν λόγῳ Ἑνορία (12-5-04).

-Προέστη ἱερατικῆς συνάξεως εἰς τήν αἴθουσα τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.

-Ἐδέχθη τόν κ. Δημοσθένην Κονιδάρην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐπέδωσεν ἐπιταγήν \$142,637.10, δωρεάν τῆς ἀειμνήστου Θεοδώρας Χριστοδούλου πρὸς τήν ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΑ (13-5-04).

St Andrew's **Greek Orthodox Theological College**

Preparing Priests and Teachers for the Future of our Community

St Andrew's Theological College offers a program at undergraduate level (Bachelor of Theology, four year full-time) together with study opportunities at post-graduate level (Masters of Theology). The College is a member institute of the Sydney College of Divinity and its program is recognised by the Higher Education Board.

The program is simultaneously of an academic, spiritual and practical nature for its future priests, theologians and lay workers.

The program offers subjects in: **a) Humanities b) Biblical Studies c) Church History d) Liturgical Theology and Practice e) Theology.** Thereby imparting to students a thorough knowledge, skills and phronema in Orthodox theology and spirituality for ministry in an Australian context.

For further information write to the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College, 242 Cleveland St., Redfern 2016.

Ph.: (02) 9319 6145, Fax.: (02) 9319 4281 – Website: www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Ἡ Θεολογική Σχολή τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καί τό πτυχίο (Bachelor of Theology) εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τό Αὐστραλιανό Ὑπουργεῖο Παιδείας σάν ἰσότιμο μέ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογική μας Σχολή σάν ἰσότιμη μέ τίς Θεολογικές Σχολές τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Applications close 30th October, 2004

–Παρέστη εις τό Πασχαλινόν Γλέντι τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας εις τό Χώλλ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona, εὐλόγησε τήν τράπεζα, ἀπήθυνε Πασχάλιο χαιρετισμό καί διεβίβασε πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου μας (15-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St Albans καί ἐτέλεσε τό ἐτήσιον μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου πρεσβυτέρας Μαρίας Φράγκου καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εις τήν τράπεζα τοῦ μνημοσύνου (16-5-04).

–Παρέστη εις συνεδρίασι τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας καί ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησε τήν ὁμιλία τῆς Γερόντισσας εις τήν Νεολαία εις τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, μέ θέμα «Ἡ Θεραπεία τοῦ Τυφλοῦ» (17-5-04).

–Ἐδέχθη παρουσίᾳ καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος τοὺς Reverend Hamish Johnston καί Reverend Dr. Sandy Yule, Secretary of the Christian Unity Working Group καί συνεζήτησε μετ’ αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου εις τήν αἴθουσα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς (18-5-04).

–Παρέστη συνεδριάσεως τοῦ Board τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀναλήψεως εις τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville (19-5-04).

Στιγμιότυπα ἀπό τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων Belmont, ἱεουργούντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Δέρβης Ἰεζεκιήλ, καί τό ἐν συνεχείᾳ ἐπίσημον Γεῦμα εις τήν Αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ (06-06-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης South Yarra, καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εις δείπνον τῆς Φιλοπτώχου (20-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης South Yarra καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εις γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου.

Τό ἀπόγευμα ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς διὰ Πέρθην ὅπου καί ἐγένετο δεκτός εις τό ἀεροδρόμιον αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί ἐκπροσώπων τῶν Ἑνοριῶν καί Κοινοτήτων μας κ.α. (21-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐτέλεσε ἀδεία καί εὐλογία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ τήν εις πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ ἱερολ. διακόνου Ἐμμανουήλ Σταματίου εις τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Πέρθης, παρουσίᾳ πλήθους πιστῶν. Κατὰ τήν ὁμιλία του ὁ Θεοφιλέστατος τοῦ εὐχήθη καλὴν καί εὐλογημένην ἱερατικὴν διακονίαν καί τοῦ διεβίβασε τὰς εὐχὰς καί εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου. Εἰς τήν χειροτονίαν παρέστησαν ὁ Ἐντιμότατος Πρόξενος Πέρθης κ. Θεόδωρος Μιχαλόπουλος μετὰ τῆς συζήγου αὐτοῦ καί ἄλλοι ἐπίσημοι.

–Τὴν μεσημβρίαν μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ Προξενικοῦ ζεύγους καί τῶν οἰκείων τοῦ νεοχειροτονήεντος παρεκάθησαν εις γεῦμα τό ὅποιον παρέθεσαν πρὸς τιμὴν τοῦ αἰ δύο Ἑνορίαί Κοινότητες τῆς Πέρθης, τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εις τό ἐστιατόριον The Greek Taverna, Northbridge.

Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε κατὰ τήν ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ εις τόν Ἱερὸν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου.

–Παρέστη μετὰ τῶν ἐπισήμων εις τήν ἐπίσημον Χοροεσπερίδα τῆς Καστελλοριζικῆς Ἀδελφότητος εις τό ἐστιατόριον Rendezvous, Scarborough Beach, ὅπου προσκληθεὶς ὠμίλησε καταλλήλως διαβιβάσας τὰς εὐχὰς καί τὰ συγχαριτήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας πρὸς τό Διοικητικόν Συμβούλιον καί τὰ μέλη τῆς ἐν λόγῳ Ἀδελφότητος (22-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης παρουσίᾳ τοῦ Προξενικοῦ ζεύγους καί πλήθους πιστῶν. Εὐλόγησε Ἀρτοκλασία τῆς Καστελλοριζικῆς Ἀδελφότητος, παρουσίᾳ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καί προέστη λιτανείας τῆς Ἱεράς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων, ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Μετὰ τό πέρας τῆς Θεϊᾶς Λειτουργίας μετ’ ὄλων τῶν ἐπισήμων καί τῶν πιστῶν παρεκάθησε εις γεῦμα.

Τό ἀπόγευμα ἀνεχώρησε ἐπιστρέφων εις Μελβούρνην (23-5-04).

–Ἐδέχθη τόν καθηγητὴν Εὐστάθιον Πελαγίδην συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακωβίδη (24-5-04).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg (26-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν πανηγυρικὴν Θεϊάν Λειτουργίαν εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg, καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε εις γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου (27-5-04).

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς Πεντηκοστῆς εις τόν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond (29-5-04).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond, καί ἐν συνεχείᾳ

παρεκάθησε εις γεῦμα εις τὴν αἶθουσαν παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μεθ' ὅλου τοῦ ἐκκλησιασματος (30-5-04).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνησης τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου** **Δορυλαίου κ. Νικάνδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ὁ Θεοφιλέστατος:

– Συλλειτουργήσῃ μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect καὶ ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰοδίου Γεωργίου Τυρταίου.

– Τὸ ἑσπέρας παρηκολούθησεν, εἰς τὴν αἶθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Δημοτικοῦ Μεγάρου τοῦ Δήμου Woodville, ἐκδήλωσιν λαϊκῶν καὶ δημοτικῶν τραγουδιῶν, δημοτικῶν χορῶν καὶ βυζαντινῆς μουσικῆς, πραγματοποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ «Πολιτιστικοῦ Ἐργαστηρίου Ν. Αὐστραλίας» ὑπὲρ τοῦ «Ἰδρύματος Καταπολεμησεως τῆς Λευχαιμίας» (2-5-04).

– Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Αἶδεσ. Πρωτ. π. Διογένην Πατσούρην καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Στέργιον Μίτκαν (3-5-04).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, εἰς ἣν παρέστη καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. Νεκτάριος, ὁ ὁποῖος ἐνημέρωσε τὰ μέλη διὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου καὶ εὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἀδελφότητος ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου (4-5-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Ἐντιμ. κ. Ἀθανάσιον Καμήλον, πρῶτον Γεν. Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Νοτίῳ Αὐστραλίᾳ.

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (5-5-04).

– Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Δημ. Μερμελέγκαν καὶ Φώτιον Γκιώνην, Ἀντιπρόεδρον καὶ Γ. Γραμματέα, ἀντιστοίχως, τοῦ Συνδέσμου Ἀποστράτων Ν. Αὐστραλίας (6-5-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (8-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (9-5-04).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, παρουσίᾳ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου, ὅστις ἐνημέρωσε τὰ μέλη διὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου καὶ εὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐκ μέρους τῶν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου (10-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Παρεκάθησεν μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς παρατεθέν γεῦμα, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκδηλώσεων τῆς Σερβικῆς Ἑνορίας Ἁγίου Σάββα Woodville, τὰ ἔσοδα τοῦ ὁποῖου διετέθησαν διὰ τὸ Ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐν Μαδαγασκάρῃ (16-5-04).

– Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα παρατεθέν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (17-5-04).

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου (18-5-04).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ Ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (19-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀναλήψεως, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood.

– Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἶδεσ. π. Παναγιώτου Φωτάκη, παρηκολούθησε τὴν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἐτησίας Συνόδου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀκολουθίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἀγγλικανικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Πέτρου (20-5-04).

– Μετέβη εἰς τὴν πόλιν Renmark, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Κων/νου καὶ Ἑλένης, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς Θεῖας Λειτουργίας εὐλόγησε τὴν ἑορτίον τράπεζαν μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (21-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide.

– Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, τὸ Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τοῦ Ἡλιοῦ, ἐγγονοῦ τῶν Ἑνοριτῶν τῆς ἄνω Ἑνορίας Ἡλιοῦ καὶ Βασιλικῆς Σιαχάμη.

– Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυρίδωνος Unley, τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου τῶν Ἀγγέλου Κοσμοδοπούλου καὶ Παναγιώτας Οἰκονόμου (23-5-04).

– Ἐπεσκέφθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τόν ἀσθενοῦντα πρῶτον Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg κ. Γεώργιον Ἀθανασίου, εἰς ὃν διεβίβασε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (25-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου τοῦ Ὁμολογητοῦ, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, ὁμιλήσας δι' ὀλίγων διὰ τὸ ἀδούλωτον φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου (27-5-04).

– Τὸ Ψυχοσάββατον, ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καὶ ἐτέλεσε τὸ καθιερωμένον Τρισάγιον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τῆς ἀειμνήστου Μαρούλας Ζαχαρίου (29-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θεῖας Λειτουργίας, ἐτέλεσεν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἐπιμνημόσυνον Δέησιν τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν. Αὐστραλίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τοῦ ἠρωικοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν γενναίων συμμαχητῶν αὐτοῦ, τῶν εὐκλεῶς πεσόντων ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, ὁμιλήσας καταλλήλως καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου. Κατόπιν, εὐλόγησε τὴν παρατεθεῖσαν διὰ τὴν περίστασιν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας ἑορτίον τράπεζαν (30-5-04).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga (31-5-04).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιέρakis

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511